

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กทม.

เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ชาติ...ศาสนาเท่านั้นที่จะนำได้

สตินี้เป็นไปได้สองทาง ตามธรรมดาของโลกสตินั้นเป็นโลกล้วน ๆ ไม่มีความหมาย แต่สติธรรมนี้มีความหมายมีคุณค่า ทำคนให้สติได้ สติธรรมดาทั่ว ๆ ไปนี้ไม่ใช่คนบ้าใครก็มีเหมือนกัน แต่ส่วนมากเอาไปใช้ในสิ่งเหล่านั้นเสียหายหมดเลย ปัญหาเหมือนกัน ปัญญา ก็เพื่อสิ่งที่จะเสียหาย สติเสียหาย ความเคลื่อนไหวเลยกลายเป็นความเสียหายไปตาม ๆ กัน

เดี๋ยวนี้เวลาพูดถึงอรรถถึงธรรมนี้จะไม่มีใครสนใจแล้วนะ รู้สึกว่ามีความสนใจกันน้อยมาก เราจึงวิตถวิจารณ์เกี่ยวกับชาติไทยของเราซึ่งเป็นชาวพุทธ ที่เห็นห่างจากธรรมไปทุกเวล่ำเวลา ไม่ได้หันหน้าเข้ามาสู่ธรรมเลย ที่นี้ความเดือดร้อนมันก็เกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้า เพราะคนที่ไม่หันหน้าเข้าสู่ธรรม ต้องหมუნตัวเข้าสู่กิเลสคือฟืนคือไฟในขณะเดียวกัน นี่ละมันมาเผาบ้านเผาเมือง

ที่นี้โลกก็ไม่เห็นโทษของมันนะซิ จึงลำบากที่ธรรมจะหลุดจะลากกลับมา เราไปเทศนาว่าการที่ไหน การช่วยชาติเราวางเพียงเป็นพื้นฐาน แต่ที่จะทำคนให้เป็นประโยชน์มากเกี่ยวกับเรื่องธรรมะ แนะนำสั่งสอนธรรมะนี้เป็นข้อหนักแน่นมากในการเป็นผู้นำของเรา เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการบางบทบางบาทบางสถานที่จึงมีเน้นมีหนักบ้าง เรียบ ๆ ธรรมดา ก็มี มีเน้นมีหนักมีกระตุกบ้าง มีทุบมีตีบ้าง เพราะกิเลสมันไม่มีเวลาสงบตัว มีแต่ความคึกความคะนอง ความไม่พอดีทั้งนั้น

เรื่องของกิเลสแล้วจะหาความพอดีไม่ได้ แต่เจ้าของกับกิเลสมันก็เป็นอันเดียวกัน เสีย ที่นี้ความไม่พอดีก็คือเราเอง เราก็มองดูเรา อะไรก็สงวนเรา เลยอะไรแต่ไม่ได้แต่เรา เพราะกิเลสเป็นเรา นี่ละมันลำบากนะ ถ้าธรรมเป็นธรรม กิเลสเป็นกิเลส มีสารคุณต่างกัน เราก็มองแยกออกได้

โอ้ย หนักใจเหมือนกันนะ นี่เราพูดตามเหตุตามผลตามอรรถตามธรรม เป็นภาษาของธรรมจึงพูดอย่างตรงไปตรงมา หนักใจอยู่มากนะ มองดูแล้วมันเป็นฟืนเป็นไฟทุกหย่อมหญ้า แต่กิเลสมันไม่ให้มองนะมองฟืนมองไฟ ทั้ง ๆ ที่เผาอยู่นั่นนะ เผาหัวใจของโลก เพราะกิเลสเป็นไฟเผาอยู่นั่น แต่กิเลสไม่ให้มองโทษของไฟคืออะไร มันจะให้สติให้ตื่นไปอย่างนั้น ดิ้นไปตามกิเลสนะไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย โห ทำยังไง

นั่นซิพระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัย เราเอามาพิจารณาเทียบเคียงทุกสิ่งทุกอย่างหมดแล้ว ยอมรับที่ทรงท้อพระทัยในการสั่งสอนสัตว์โลก ทั้ง ๆ ที่เวลาพระพุทธเจ้ามา

ตรัสรู้นั้น เป็นเวลาที่เหมาะสมแก่การโปรดสัตว์ ที่มีอุปนิสัยสมควรที่จะได้รับอยู่แล้ว ถึงอย่างนั้นยังทรงท้อพระทัย ถ้าไม่ใช่กาลเวลานั้นแล้วจะเป็นอย่างไร

คือเวลานั้นผู้ที่รับอรรถรับธรรมยังมีอยู่มาก พอดีกับพระพุทธเจ้าตรัสรู้อีก เหมือนมาเปิดปากคอกวัวที่ถูกขังอยู่ ให้ออกจากคอก ๆ ไป ถึงขนาดนั้นยังทำให้พระองค์ท้อพระทัย เพราะวัวที่อยู่ในคอกนั้น ถ้าพูดถึงเรื่องว่ามีวัวพันตัวให้อยู่ในคอก ถูกกักถูกขังด้วยกิเลส ตัวที่มาอยู่ปากคอกคอยที่จะออกจากปากคอก เพื่อพ้นภัยจากการถูกขังนั้น มีวัวไม่กี่ตัว นอกนั้นมีแต่นอนหันหน้าไปทางกันคอกทั้งหมด ไล่ต้ออกทางนี้ มันก็ดันออกกันคอกทางโน้น กันคอกคือกันนรกอเวจี มันไม่ออกปากคอกเพื่อความ สุข ความเจริญ เพื่อบุญเพื่อกุศลเพื่อสวรรค์นิพพานอะไรเลย พระองค์ทรงท้อพระทัย ทั้ง ๆ ที่วัวเหล่านี้มีอยู่ที่จะออกปากคอก แต่ดูวัวที่ไม่สนใจจะออกปากคอกมันหนาแน่น ขนาดไหน ท้อพระทัยต่ออวัชระเภทนี้ นี่ละทรงท้อพระทัย

ทรงทำความปรารถนาในแต่ละพระองค์ ๆ โห หนักมากทีเดียว นี่ละคือความ อุตสาหะพยายามที่จะอุ้มโลกอุ้มสงสาร รื้อขนสัตว์โลกให้พ้นจากความทุกข์ความทรมาน เป็นขั้นเป็นตอนไป แต่ละพระองค์ ๆ นี่ลำบากมาก ในพุทธวงศ์ในประวัติท่านแสดงไว้ เรื่องของพระพุทธเจ้าที่ทรงสร้างบารมีมาแต่ละองค์ ๆ กว่าจะได้มาตรัสรู้เป็นศาสดา สอนโลกนี้แหลม ที่ท่านแสดงไว้ในตำราว่า เป็นหมื่น ๆ แสน ๆ ล้าน ๆ คนก็ตาม ที่จะ ปรารถนาให้เป็นพระพุทธเจ้า ให้สำเร็จตามความปรารถนา คนเป็นหมื่น ๆ แสน ๆ ล้าน ๆ นั้น หาได้อย่างมากไม่เลย..เช่นอย่างคนหนึ่งล้านคนนี้หาได้สักคนหนึ่งก็ยิ่งยาก นอกนั้นล้มเหลว ๆ ไม่ถึงจุดหมายปลายทางที่ปรารถนาไว้ ล้มเหลว ๆ กลางคัน เพราะ ฉะนั้นพระพุทธเจ้าถึงอุบัติยาก

ตรัสรู้อันนี้มาเพียงแต่ละพระองค์ ๆ เพราะอุบัติยากที่สุด ความฝันเพื่อความเป็น พระพุทธเจ้านี้ต้องฝันตลอดมาก็ปักก็กลับ จึงจะเต็มภูมิของศาสดาแล้วมาสอนโลก ใคร จึงไม่กล้าฝันไม่กล้าปักบิน เพราะกิเลสมันง่ายนิดเดียว ถ้าไปทางกิเลสแล้วไม่ต้องฝัน ไหลเลย ๆ ถ้าเป็นทางธรรมแล้วต้องฝัน ๆ ฝันกิเลสนั้นแหละไม่ใช่ฝันอะไรนะ กิเลส มันก็มันขังมันตันเอาไว้ มันก็ดมันขวางไม่ให้ก้าวออกมาทางด้านความดี มันก็เป็นยาก ๆ ไปเสีย ถ้าก้าวออกมาทางธรรมนี้ยาก เพราะฉะนั้นจึงหาผู้สำเร็จตามความปรารถนา เป็นพระพุทธเจ้า คนเป็นจำนวนแสน ๆ ล้าน ๆ สักรายหนึ่งก็ไม่ได้ ไปไม่ไหวถูกการ ต้านทานของกิเลสไม่ไหว มันก็ดมันกันมันขวางไว้ สุดท้ายก็ล้มเหลวไป ๆ ล้มเหลวไป ตามกิเลสนั้นแหละ

อันนี้หลวงตาม้าพูดจริง ๆ นะพูดแบบเปิดอก พูดด้วยความสัตย์ความจริง พระ พุทธเจ้ามีจำนวนมากน้อยเพียงไรเราไม่สงสัยเลย เพราะมีสถานที่อุบัติ อย่างที่เขาเขียน

ไว้ในอะไร เรายังสลดสังเวชนะ คือผู้เขียนก็หลับตาเขียนอย่างว่า บท สมุพทุธ อฏฐวิสญจ ทวาทสญจ สหสสเก ไปถึง สมุพทุธ นวุตฺตรสเต อฏฐจตฺตาทิสสสสเก นมัสการพระพุทธเจ้าเป็นล้าน ๆ องค์ สองล้านองค์อย่างนี้ เขาเขียนฟุตโน้ตไว้ข้างล่าง ถ้าภาษาของเราถือว่าเหลือเชื่อว่ังั้นเถอะนะ เขาไม่เชื่อผู้ที่เขาเขียนหนังสือนะ เขาไม่เชื่อเราสลดสังเวชเขาก็กกับความไม่เชื่อของเขา ว่ามันมีขนาดไหนมนุษย์นี้ ทั้ง ๆ ที่เขียนธรรมก็ลบล้างธรรมอยู่ในตัวของมันอย่างนี้ ไม่ยอมเชื่อ เนะ มันจับกันตรงนั้นนะ ธรรมกับกิเลสมันจับกัน มันน่าจะเป็นล้าน ๆ อะไร

พระพุทธเจ้าอุบัติมาตั้งแต่กัปไหนกัลป์ใด ฟังซิ ก็กัปก็กัลป์ กัปหนึ่งความนานแสนนานของแต่ละกัปเท่านั้นก็พอแล้ว เหลือเชื่อ ๆ ด้วยกันทั้งนั้น แล้วมันจะเชื่อพระพุทธเจ้าว่ากัปก็กัลป์องค์หนึ่งได้มาตรัสรู้ ๆ มันจะเชื่อได้อย่างไร เพียงกัปหนึ่งมันก็เชื่อไม่ได้ เพราะยี่ดยาวนานจริง ๆ จึงเป็นกัปหนึ่งกัลป์หนึ่ง สำหรับเราเองเชื่อล้านเปอร์เซ็นต์เลย พร้อมกับความสลดสังเวช อย่างคำที่ว่าพระพุทธเจ้าสองล้านสามล้านพระองค์เขาไม่เชื่อ ว่ามีได้เป็นได้ แต่สำหรับเราเองตัวเท่าหนูก็ตามมันกระจำงอยู่นี้จะว่าไง มันเห็นอยู่ที่นี่ พระพุทธเจ้าครอบท้องฟ้ามหาสมุทร ครอบไตรโลกธาตุ มีแต่พระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ บรรลุธรรมถึงธรรมทั้งแท่ง เหมือนกับน้ำมหาสมุทรทะเลหลวงที่ไหลรวมลงแห่งแม่น้ำสายต่าง ๆ แล้วไปเป็นมหาสมุทรทะเลหลวง

กว้างขนาดไหนแม่น้ำมหาสมุทร นั้นยังไม่ได้กว้างเท่าธรรมที่ครอบโลกธาตุนะ ที่พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ พระอรหันต์แต่ละองค์ ๆ ตรัสรู้แล้ว กระจายเป็นแม่น้ำมหาวิมุตติมหานิพพาน มากขนาดไหน มากก็กัปก็กัลป์ นั้นเทียบกันซิ มหาสมุทรทะเลหลวงสูญไปไหน มหาวิมุตติมหานิพพานจากจิตของท่านผู้บริสุทธิ์ ตั้งแต่พระพุทธเจ้าลงมาถึงพระปัจเจกพุทธเจ้า ถึงพระอรหันต์ที่เป็นสาวกของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ มีจำนวนเท่าไร ๆ เมื่อถึงขั้นบริสุทธิ์ก็เหมือนกับสายน้ำสายต่าง ๆ ที่ไหลลงสู่มหาสมุทรทะเลหลวง กลายเป็นธรรม ๆ ครอบโลกธาตุนานแสนนานมากขนาดไหน นั้นซิจึงมาเห็นว่าสองล้านองค์นี้ว่าเหลือเชื่อนี้ แหมสลดสังเวชนะ

ดูน้ำเพียงกำเดียวเท่านั้นก็ว่าเหลือเชื่อแล้ว มันไม่เคยเห็นน้ำในมหาสมุทรคนประเภทนั้น มันเห็นน้ำแต่ในขันตมขี้โคลนอย่างที่เขาเล่นอยู่ตามนี้ มันไม่เคยเห็นน้ำในมหาสมุทรทะเล เทียบแล้วเป็นยังไง จิตประเภทนี้มันจิตเล่นน้ำตามคลองต่าง ๆ ไม่ใช่จิตมหาสมุทรทะเลหลวง ไม่ใช่จิตมหาวิมุตติมหานิพพานจะไปรู้ได้อย่างไร ครอบโลกธาตุ จิตที่บริสุทธิ์กลายเป็นธรรม ๆ ไปหมดเลย

ที่ว่าบริสุทธิ์นั้นพูดถึงเวลาชั้นยังครองอยู่ พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วพระจิตเป็นนิพพานแล้ว ยังครองชั้นอยู่ พระอรหันต์บรรลุธรรมแล้วจิตเป็นนิพพานแล้ว จิตถึง

มหาวิมุตติมหานิพพานถึงทะเลหลวงแล้ว ยังครองชั้นอยู่เรียกว่าจิตบริสุทธิ์ พอชั้นพรากไปจากนั้นแล้วก็เป็นมหาวิมุตติมหานิพพานล้วน ๆ ไม่มีกิริยาของสมมุติเหล่านี้เข้าเจือปนเลย เป็นนิพพานล้วน ๆ นั่นละที่ว่าท่านไปนิพพานแล้ว ๆ คือถึงมหาสมุทรทะเลหลวงแล้ว ถึงมหาสมุทรทะเลแล้ว น้ำสายนี้ ๆ ถึงมหาสมุทรแล้ว นี่ละผู้บำเพ็ญบารมี มีมาตั้งเดิมนะ คุณงามความดีค่อยสร้างค่อยทำไป ค่อยเป็นไปในจิต เชื่อมโยงไปกับจิต ๆ หนุนจิตไปเรื่อย ๆ ทีนี้เมื่อพอตัวแล้วก็เข้าถึงมหาสมุทรทะเลหลวง คือมหาวิมุตติมหานิพพาน

โห พุทจะว่าอะไรธรรมดา แม้แต่จะพูดก็ท้อใจที่จะพูด ใครจะไปเชื่อ วัฏจักรของกิเลสมืดแปดทิศแปดด้านครอบโลกธาตุ สามไตรโลกธาตุนี้เป็นวัฏจักรของกิเลสทั้งนั้นมีดดำกำดา จะมีตาดวงไหนสว่างกระจ่างแจ้งพอเห็นวิเวกของนิพพาน ของธรรมทั้งดวง นี่มันน่าทุเรศมันอ่อนใจหนา นี่ที่ว่าพระพุทธเจ้าตรัสรู้ คือถ้าหากมองไปธรรมดาแล้วมันมืดแปดทิศแปดด้านเลย กับพระจิตที่บริสุทธิ์พุทธโศกเลิศเลอที่สุดนั่นมันเข้ากันไม่ได้นะ ทั้ง ๆ ที่จะสั่งสอนสัตว์อยู่แล้วยังท้อพระทัย จึงทรงพิจารณาก่อนที่จะสั่งสอนสัตว์โลก

เหมือนว่าภูเขาทั้งลูกนี้ที่หนาแน่นไปด้วยหินผาป่าไม้นี้ จะมีสารประโยชน์อะไรบ้างแฝงอยู่ในนั้น มีไหม หรือจะมีแต่หินแต่ผาแต่อิฐแต่ทราย สารประโยชน์ที่ยิ่งกว่านั้นยังมีแทรกอยู่ไหม พระองค์ก็ทรงเล็งญาณ อ้อ ภูเขาทั้งลูกนี้มีสารคุณสารประโยชน์อยู่ในนี้ แทรกอยู่ ๆ ในเขาลูกนี้ไม่ไร้สาระเสียโดยถ่ายเดียว แล้วก็ถอดเอาอันใดที่เป็นสารประโยชน์จากภูเขาลูกนั้น ๆ ออกมา ๆ ส่วนภูเขาทั้งลูกที่ไม่เป็นสารประโยชน์ในเวลานั้นก็ทิ้งมันไว้ก่อน นี่ละทรงเล็งญาณดูสัตว์โลกที่มีดหนาสาโหดที่สุด เทียบกับภูเขาทั้งลูก มันเต็มไปหมด แต่ผู้มีอุปนิสัยพอที่จะเป็นไปได้ในธรรมทั้งหลาย เป็นสารประโยชน์ยังมีแทรกอยู่ในนั้น ๆ นี่ละที่ท่านตรัสรู้แล้วท่านมาถอนเอาอย่างนี้

ท่านไม่เอาได้หมดนะ เอาได้เท่านั้น ๆ เรื่อยมา พระพุทธเจ้าองค์ใดมาตรัสรู้ก็แบบเดียวกันมาถอนเอา ๆ เหตุที่ท่านท้อพระทัยคือมันหนาแน่นไปหมด มองดูเผิน ๆ แล้วเหมือนไม่มีสาระอะไรเลย มีแต่ความมืดบอดเต็มโลกธาตุเต็มวัฏจักรวิภูวน ไตรโลกธาตุเต็มไปหมดเลย แต่เวลาดูเข้าจริง ๆ แล้วมันก็มีสารประโยชน์แทรกอยู่ ๆ ในนั้น จึงสอนตามจุดที่มันแทรกพอจะเป็นประโยชน์ แล้วถอนเอานั้น ๆ เช่น บรรลุมรรคผลนิพพาน หรือสำเร็จขั้นนั้นขั้นนี้ เรียกว่าออก ๆ นอกจากนั้นก็หนุนกันเข้ามา ๆ ด้วยอำนาจแห่งการสร้างคุณงามความดี หนุนเข้ามา มันก็ค่อยเป็นสาระขึ้นเรื่อย

นี่ละที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วมาสอนโลกไม่ขาด ก็คือมันมีสาระนั้นเอง ต้องมาพระพุทธเจ้าไม่มาไม่ได้โลกหมดความหมายเลย ไม่มีสาระกับอะไรเลยถ้าไม่มีธรรมเข้า

มาแทรก ไม่มีธรรมเข้ามาถอดมาถอน ศาสนาจึงต้องมี เพราะกำแพงของกิเลสมันหนาแน่นเกินกว่าสัตว์ตัวใดในโลกที่จะพังทลายมันได้ นอกจากผู้มีธรรมเท่านั้น หรือธรรมเท่านั้นที่จะพังมันได้ ว่าผู้มีธรรมเหมาะกว่า ถ้าว่าธรรมแล้วก็กว้างขวางมาก ธรรมก็ธรรมของผู้มีธรรมนั้นแหละทำลายได้ เช่นพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ทำลายกำแพงวัฏจักรนี้ทะลุออกได้เลย ก็ต้องมีผู้มีธรรมถึงจะเอามาทำลายได้ ธรรมเฉย ๆ ท่านก็ไม่ทำลายอะไร ถ้าธรรมชาติแท้ ๆ ท่านก็ไม่ทำลายอะไรเป็นธรรมล้วน ๆ อยู่ นั้น นำออกมาทำประโยชน์ก็เป็นอาวุธสังหารวัฏจักร สังหารกิเลสได้

นี่มันเป็นจริง ๆ หนา เพราะฉะนั้นเมื่อเข้านี้เทศน์เผ็ดร้อนมากอยู่นะ จนถึงกับกระเทือนโรคหัวใจ มาพูดตอนเช้า ๆ ในศาลานี้เราก็หากพูดแต่ไม่เน้นหนักไม่เต็มเหนี่ยว เมื่อเข้านี้เต็มเหนี่ยวเลย ฟุ้งออกเลยเทียว แล้วแต่โอกาสวาระที่จะออกมากน้อย ธรรมในหัวใจว่างั้นเลย ว่าอื่น ๆ เราว่าไม่ได้ เพราะในหัวใจเราไม่มีอะไรมีแต่ธรรมล้วน ๆ กิเลสตัวไหนจะมาแทรกไม่เห็นมีก็บอกว่าไม่มี เวลาออกก็ออก อย่างเมื่อเข้านี้ออกเน้นหนัก ปลุกประชาชนพี่น้องชาวไทยของเราให้ตื่นเนื้อตื่นตัว

เราเป็นผู้นำอยู่เวลานี้ เรานำด้วยความเสียสละชีวิตจิตใจทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่ออุ้มชาติไทยของเรา เรานำด้วยความเสียสละจริง ๆ ด้วยความเมตตาเต็มสติเต็มส่วนไม่มีอะไรเสียตาย ที่จะช่วยอุ้มชาติไทยของเรา และนำด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรมเต็มเปี่ยมด้วยไม่มีข้อลี้ลับ ไม่มีมลทิน เพราะไม่มีกิเลสตัวใดจะมาแฝงในการดำเนินของเรา เพราะเราดำเนินด้วยความบริสุทธิ์ใจ

จึงได้ประกาศเตือนพี่น้องชาวไทยของเรา ให้พากันตื่นเนื้อตื่นตัว เวลานี้ยังเป็นกาลอันควร เวลานี้กำลังเหมาะสมที่เราจะต่างคนต่างตื่นเนื้อตื่นตัวช่วยชาติของเรา อย่ามัวถือทิฐิมานะกีดขวางเป็นอันตรายต่อชาติบ้านเมืองของเรา ด้วยความสำคัญมั่นหมายด้วยว่าตนมีอำนาจวาสนา ตนมียศถาบรรดาศักดิ์สูงต่ำ ตนมีความรู้ความฉลาดเหนือใคร ๆ เหล่านี้เป็นข้าศึกศัตรูต่อชาติบ้านเมืองอย่างยิ่ง เพราะเหตุไร

เพราะชาติเป็นเรื่องใหญ่โตมากยิ่งขึ้นกว่าบุคคลแต่ละคนที่จะมาทวงตัวอยู่อย่างนั้น แล้วธรรมเป็นธรรมชาติที่เหนือโลก เกินกว่าที่ทิฐิมานะดังที่กล่าวนี้จะมาขัดขวางได้ ถ้าไม่ตั้งใจจะเป็นอันตรายต่อตัวเองและชาติบ้านเมือง อย่ามาก็ดมาขวางการดำเนินเพื่อช่วยชาติบ้านเมืองของเรา เพราะเป็นเรื่องใหญ่โตมาก ชาติไทยของเราทั้งชาติเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร แล้วศาสนาเสียด้วยเป็นผู้นำ อย่างอื่นนำไม่ได้ อย่างอื่นก็คือเรื่องของกิเลสมันพาโลกให้ฉิบหายมานานเท่าไร เมืองไทยเรานี้จนจะล่มจะจม ไม่ใช่เรื่องกิเลสจะเป็นเรื่องอะไร

ดีไม่มีมันจะเอาชาติไทยทั้งชาตินี้เป็นอาหารกินโต๊ะกันก็ได้ นี่ ถ้ามีอำนาจมาก ๆ คนเลขขนาดนั้นต้องเป็นได้ ไม่ว่าใครก็ตาม มันจะเอาคนทั้งชาติมากินโต๊ะกินเลี้ยงกันก็ได้ นี่ ไม่ได้คำนึง เพราะมันหนาแน่นพอแล้ว มันไม่คำนึงถึงว่าพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ประกาศสันโลกมานานแสนนานก็กบฏก็กบฏ ว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ มีอยู่เป็นประจำโลก อย่าทำทายเป็นอวดดีถ้าไม่ยอมจม เวลาที่มีลมหายใจอยู่ที่อวดเนื้ออวดตัว เอาสิ่งเหล่านี้มาเป็นลมปาก ความสำคัญมันหมายถึงเป็นพิธีมานะขึ้นมา อวดอ้างธรรม แต่เวลาลมหายใจขาดสะบั้นลงไปแล้วนี่ผิงเดียวเท่านั้น นั่นมีไหมอำนาจที่นี้ เอ้าตอบความจริง ความจริงหนักยิ่งกว่านี้ขนาดไหน จึงต้องได้พิจารณากัน

ให้ต่างคนต่างช่วยเหลือกันเวลานี้ ชาติไทยของเราจะขึ้นด้วยความรักชาติ ขึ้นด้วยความสามัคคี ขึ้นด้วยการเสียสละ ไม่ได้ขึ้นด้วยแบบอื่น ๆ อย่างใด ขึ้นด้วยธรรมขึ้นด้วยศาสนา จึงต้องให้พากันรวมกำลังน้ำใจต่อกัน อย่าถือถือถือเหล่าถือพวกถือพ้องถือพิธีมานะ มาก็ดมมาขวางมาเป็นอันตรายต่อชาติบ้านเมืองของเรา ซึ่งเป็นทรัพย์มหาสมบัติทั้งชาตินี้ด้วย เราอย่าเอาเข้มางัดภูเขา เอาชุงมางัดภูเขา ถ้าไม่ยอมจมทั้งเป็น ต้องช่วยเหลือกันเต็มกำลังความสามารถ

ศาสนาเป็นผู้นำ ศาสนาเป็นภัยต่อใครเมื่อไร ไม่เคยเป็นภัยต่อผู้ใด ธรรมไม่เคยเป็นภัยต่อผู้ใด ก็เลสต่างหากเป็นภัย จึงว่าให้พี่น้องทั้งหลายรีบช่วยกันนะเวลานี้ เราเองเราก็นำศาสนาไปโปรดไปรยสั่งสอนพี่น้องทั้งหลาย เรียกว่านำศาสนา มา เราก็นำด้วยความบริสุทธิ์ใจของเรา เราเป็นธรรมทั้งดวงแล้วในหัวใจดวงนี้ เราไม่เป็นข้าศึกต่อผู้ใด ใครเป็นข้าศึกต่อเราเราก็ไม่เป็นข้าศึกต่อใคร เราเป็นเรา ธรรมเป็นธรรมอยู่อย่างนั้น

ใครจะถือว่าเป็นก๊กเป็นเหล่าเป็นพวกเป็นพ้องข้าศึกศัตรูต่อเราก็ตาม เราก็คือไม่เป็น เราเป็นเรานำชาติด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม ด้วยความเมตตาล้วน ๆ อยู่ตลอดไป ตามกำลังความสามารถที่จะเป็นไปได้เท่านั้น ส่วนที่คิดแยกคิดแยะว่าคนนั้นเป็นข้าศึกต่อเรา คนนี้เป็นศัตรูต่อเรา ก็นั่นเป็นนั่น ก็นี่เป็นนี่ เราไม่เคยไปสนใจ นอกจากจะอุ้มชาติบ้านเมืองของเราขึ้นโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ด้วยความพร้อมเพรียงแห่งชาติของเรามีเท่านั้น

เพราะฉะนั้นจึงได้ปลุกบรรดาพี่น้องทั้งหลาย มันเลยสะท้อนกลับมาสู่โรคหัวใจ เลยรู้สึกเมื่อเข้าเดินจงกรมอยู่บนกุฏิ มันมีลักษณะแปลก ๆ เอ้อ วันนี้แปลก ๆ นะ ไม่แสดงนานอะไรแหละ เรารู้สาเหตุมันทันที เพราะเราใช้ลมมาก พุดอย่างเน้นหนัก พุดออกมาจากพลังของธรรมพลังของใจล้วน ๆ มันก็รุนแรง ทีนี้มันก็สะท้อนเข้าไปสู่โรคหัวใจจึงแสดงออกมา

เมื่อเข้านี้ประกาศก้องถึงเรื่องที่ว่า เราช่วยเต็มสติกำลังความสามารถ ชีวิตจิตใจของเราได้มอบแล้วกับการช่วยชาติคราวนี้เป็นครั้งสุดท้ายของเรา เมื่อเข้านี้พูดอย่างนั้นสุดท้ายทั้งชั้นชั่วรูดทรุดโทรมที่จะแตกจะตายลงไป ไม่นานมันก็ตาย ไม่นานมันก็แตกสุดท้ายอันที่สองก็บอกว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา เราจะไม่กลับมาเกิดในโลกเกิดตาย ๆ แยกหากองทุกขมาตั้งกับตั้งกัลป์นี้ต่อไปอีกแล้ว เราจึงได้ว่าเราช่วยตัวเองสุดเหวี่ยงมาแล้ว ได้ชัยชนะมาแล้วด้วยความคว้าวิญจักร์ให้ชาติสะบั้นลงจากหัวใจ

บอกจนกระทั่งถึงวันนั้น เดือนนั้น พ.ศ.เท่านั้น เวลาเท่านั้น วันนั้นเป็นวันสังหารกิเลสชาติสะบั้นลงจากหัวใจ ธรรมที่ไม่เคยคาดเคยฝันได้พุ่งขึ้นมากระจ่างแจ้วครอบโลกธาตุจากหัวใจดวงเดียวนี้ เมื่อกิเลสตัวปิดบังมืดบอดนั้นได้พังจากใจแล้ว ใจสว่างจ้าขึ้นมา ไม่เคยคาดเคยฝันว่าจะรู้จะเห็นก็เป็นขึ้นมาอย่างนี้ มันประจักษ์อยู่ในหัวใจจะให้อะไร ยังไง รู้อย่างนั้นเห็นอย่างนั้น นอกจากจะพูดหรือไม่พูดตามแง่หนักเบาที่ผลประโยชน์จะเกิดขึ้นมากน้อยเท่านั้น ถ้าผลประโยชน์จะเกิดขึ้นมากน้อยเราก็พูด ถ้าไม่เกิดก็ไม่พูด รู้ก็เหมือนไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น ไปสถานที่ใดควรหลบหูหลบตาที่หลบหูหลบตาไปเสีย ควรที่จะพูดสงเคราะห์เป็นประโยชน์แก่ผู้มาเกี่ยวข้องมากน้อยก็สงเคราะห์ไป ๆ เป็นราย ๆ เรื่อย ๆ ไป

แต่มาคราวนี้เป็นคราวสำคัญในชีวิตของเรา ซึ่งเป็นความเกี่ยวพันกับชาติไทยของเรา ทั้ง ๆ ที่เราก็เคยทำประโยชน์ต่อโลกมาด้วยความสงบเงียบไม่มีอะไร เหมือนกับว่าทำประโยชน์แก่โลกมาแบบใต้ดิน ไม่เคยออกข่าวออกคราวอะไร เราก็ทำมาแล้ว ทีนี้เมื่อมาเห็นชาติไทยของเรากระเทือนทั่วประเทศไทยนี้ ความเมตตาซึ่งเราเคยทำอยู่แล้วทำไมจะไม่ตื่นตัว ก็ต้องตื่น นี่ละที่ได้ออกมาช่วยชาติไทยของเรา เราไม่เคยคาดเคยฝันว่าเราจะทำได้ทำอย่างนี้เป็นอย่างนี้ เหตุการณ์มันหากบังคับขึ้นมาเอง จึงได้ตัดสินใจออกช่วย ช่วยก็ช่วยจริง ๆ ด้วยนะ ประกาศก้อง

แล้วประกาศที่เปิดอกในคราวนี้นี้นะ แต่ก่อนไม่เคยเปิดไม่เคยบอก เฉยเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ แต่ปีนี้ปีที่มาเปิดหัวอก เปิดปุมหลังให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายได้ทราบก็เพราะว่า เราจะเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย การนำนั้นนำด้วยเหตุผลกลไกอะไร เป็นผู้นำด้วยแบบหัวชนฝาออกมา หรือนำด้วยเหตุผลกลไกอะไร จึงต้องได้เปิดปุมหลังให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายได้ทราบ ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อเป็นเรื่องของเขา เราไม่มีได้มีเสียจากการพูดจากความจริงของเรา พูดเราก็ไม่มีได้มีเสีย ไม่พูดไม่เปิดเราก็ไม่มีได้มีเสีย เราคือเราอยู่เต็มตัว

ที่เปิดที่พูดออกไปนี้ ส่วนที่จะเป็นประโยชน์ยังมี ส่วนที่จะไปหากอบโกยเอาฟืนเอาไฟ เช่นอย่างว่าไม่เชื่อ ว่าไอ้ว่าอวด ก็เป็นเรื่องกรรมของสัตว์เราช่วยไม่ได้ รายไหนที่

พอจะช่วยได้ก็มีอยู่ มันก็จำเป็นต้องได้เปิดออกมาเพื่อผู้จะมีรายได้ให้ได้รับผลประโยชน์ไปตามกำลังของตน เหตุนั้นจึงได้เปิดออก ปีนี้เป็นปีเปิดหัวอกบอกชัด ๆ เลย เราเก็บมาธรรมะประเภทนี้เก็บมาได้ ๔๘ ปี ๔๙ ปีนี้แล้ว ลองนับมาดูซิ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ มาถึงวันนี้นานเท่าไร คิดดูก็แล้วกันก็ปีก็รู้เอา บอกสถานที่ด้วยว่า บนวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร บนวัดดอยๆ นั่นคือว่าบนเขา บนหลังเขา วัดดอยธรรมเจดีย์ ฟาดินถล่มกันบนหลังเขา เวลา ๕ ทุ่มเป็งพอดี เราบอกถึงขนาดนั้น

เอามาอวดหาอะไร ธรรมะพระพุทธเจ้าไม่ใช่ของไอ้ของอวด ธรรมเป็นธรรม หนักที่ตรงไหน มีอยู่ก็เหมือนไม่มี แล้วแต่เหตุการณ์ที่จะสัมผัสหนักเบาเล็กน้อยที่จะแสดงออก เมื่อไม่มีอะไรแล้วก็เหมือนไม่มีอะไร ถึงขนาดนั้นเรายังต้องมาเปิด เพราะเห็นแก่ชาติบ้านเมืองของเรา ว่าศาสนาเท่านั้นที่จะนำได้ อย่างอื่นนำไม่ได้ ต้องเอาศาสนา สมกับเราเป็นชาวพุทธ มาเป็นผู้นำของพี่น้องชาวพุทธทั้งหลายเรา เพื่อจะได้ต่างคนต่างตั้งเนื้อตั้งตัวปรับปรุงตัวเอง ทุกคน ๆ ปรับปรุงตัวเองให้เข้าร่องรอยของธรรม แล้วจะเป็นไปเพื่อความสงบสุขร่มเย็น

การปรับปรุงตัวเองก็ประกาศให้ทราบแล้วว่า ให้มีความประหยัดมัธยัสถ์ ทุกคน ๆ ให้มีความประหยัดมัธยัสถ์ อย่าฟุ้งเฟ้อเพื่อเทอโหมในการอยู่การกินการใช้การสอย ให้รู้จักประมาณ นี่ละรากฐานที่จะเชิดชูเมืองไทยของเรา ให้แน่นหนามั่นคงและสงบสุขต่อไป แล้วรายบุคคลแต่ละคน ๆ ให้มีศีลธรรมเข้าแทรกอยู่ในใจเสมอ อย่าวิ่งตามความโลภโดยไม่คำนึงถึงความผิดถูกชั่วดี ความโกรธ ราคะตัณหา น้ำล้นฝั่ง ให้พากันระมัดระวัง ให้อยู่ในฝั่งในขอบในเขต สอนไปหมด เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นภัยทั้งนั้น ถ้ารักษาไม่ได้ ระวังไม่ได้ เป็นไฟเผาตัว เป็นไฟเผาบ้านเผาเมืองไปหมด จึงต้องมีธรรมเป็นน้ำดับไฟ

ถ้าเราอดถอนมันไม่ได้ ความโลภมันมีก็ให้มียู่ในขอบเขตแห่งธรรมครอบงำกันอยู่รักษากันอยู่ มันก็ไม่ผาดโผนโจนทะยานพอจะก่อไฟเผาตัวเองและผู้อื่นไปมากมายนัก ราคะตัณหาก็กว้างเหมือนกันมีอยู่กับทุกคน ทุกตัวสัตว์มีราคะตัณหาทั้งนั้นเป็นพื้นฐานของใจ นี้ปฏิเสธไม่ได้ แต่ที่นี้สัตว์เขาไม่มีธรรมในใจ เขาไม่มีเครื่องรักษา ก็ปล่อยให้ไปตามยถากรรมของสัตว์ แต่เราเป็นชาวพุทธมีธรรมเป็นเครื่องรักษา ให้นำธรรมเข้ามาเป็นขอบเป็นเขตเป็นหลักเป็นเกณฑ์ ให้รักษาให้อยู่ในขอบในเขตของหญิงของชายของผิวของเมีย อย่าข้ามขอบเขตออกไปซึ่งเป็นการข้ามธรรม แหกแนว จะเป็นความเสียหายแก่ตนเองนั้นแลและส่วนรวมด้วย เหล่านี้ก็ได้อธิบายให้ทราบหมด

นี่ละการปรับปรุงตัวเองให้ปรับปรุงอย่างนี้ การจับการจ่ายใช้สอยอะไรให้เลือกให้เฟ้นพิจารณาเสียก่อนจึงซื้อจึงขายกัน ปรับปรุงตัวเองตลอด อย่าเห็นอะไรผ่านมา

ก็คว่ำ ๆ อย่างนี้เสียคนเสียนิสัย แล้วกุลบุตรสุดท้ายภายหลังเกิดขึ้นมาก็เอาตัวอย่างอัน
 ไม่ดีที่พ่อแม่วางไว้แล้วนี้ เอาไปเผาตัวเองตลอดไป สุดท้ายก็ไม่มีใครมีฝั่งมีฝามีหลักมี
 เกณฑ์ทั้งบ้านทั้งเมือง เพราะต่างคนต่างทำแบบเดียวกัน ถ้าต่างคนต่างสงวนรักษาอย่าง
 ที่ว่านี้แล้ว เด็กก็ได้คืดตัวอย่าง เด็กเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาเพื่อรักษาชาติบ้านเมือง ได้คืดอันดี
 งามนี้ไปรักษาชาติบ้านเมือง บ้านเมืองก็มีความเจริญรุ่งเรืองและแน่นหนามั่นคงขึ้นไป
 เพราะบ้านมีข้อมีแปะ เนื่องจากผู้รักษาบ้านเช่นอย่างชาติไทยของเรา ต่างคนต่างมี
 ขอบเขตมีหลักมีเกณฑ์ ชาติไทยก็มีหลักมีเกณฑ์ได้ เหล่านี้เราก็ดูเพิ่มเติมที่แล้ว

นี่ละที่ว่าไปสอนธรรม ไปที่ไหน การช่วยชาติบ้านเมืองด้วยวัตถุต่าง ๆ นี่เป็นแถว
 แนวที่จะช่วยชาติประเภทหนึ่ง แต่ประเภทสำคัญคือจิตใจ ได้แก่ธรรมที่จะเข้าสู่จิตใจให้
 มีความแน่นหนามั่นคง หนักแน่นมั่นคงขึ้นไป อันนี้สำคัญมาก จึงต้องได้สอนทางด้าน
 จิตใจควบคู่กันไป

การควบคุมตัวเองอย่างไรก็ตามเถอะ ขอให้อยู่ในกรอบของฆราวาสที่เป็นชาว
 พุทธ เราก็ดูสงบในชาติไทยของเราที่เป็นชาวพุทธ คือมีขอบมีเขตมีฝั่งมีฝาระ
 มัดระวังตัวเองนี้ เรียกว่ามีวินัย มีธรรมวินัยเครื่องควบคุมเพื่อความปลอดภัย ที่นี้
 พระก็เป็นอีกแบบหนึ่ง พระท่านหนักเข้าไปลึกเข้าไป เข้มงวดกวัดขันกว่าฆราวาสเข้าอีก
 เป็นชั้น ๆ ตอน ๆ เช่นอย่างว่าศีล ๒๒๗ ก็เป็นข้อบังคับของพระไม่ให้แหวกแนวออก
 ไป ข้ามศีลทำลายศีลออกไปก็เป็นความปลอดภัยและเดินตรงตามแนว ถ้าแหวกแนวก็
 เรียกว่าผิดทางแล้ว ศีลต่างพร้อย ศีลขาดศีลทะลุ พระก็ไม่มี ความหมาย จึงต้องให้
 รักษา

ชีวิตของพระคือศีล เพศประกาศเข้ามาว่าเป็นผู้มีหลักเกณฑ์เป็นพระ มีขอบเขตมี
 ธรรมมีวินัยเป็นเครื่องประกาศตนให้โลกได้เห็น เราก็ดูรักษาตามนั้น ธรรมก็รักษา ที่นี้
 ธรรมก็ยิ่งละเอียด รักษาเข้มงวดกวัดขันเข้าไป มันอยากเรื่องความอยาก กิเลสมันไม่ได้
 บวช เราไปบวชเรามีอุปชฌาย์ เราไปบวชแต่กิเลสมันไม่บวช มันไม่กลัวอุปชฌาย์ มัน
 เป็นกิเลสวันยังค่ำ เมื่อเป็นเช่นนั้นความอยากที่เคยเป็นมาในหัวใจของเรา มันเคย
 อยากประเภทใด ความอยาก อยากรู้อยากเห็นอยากดู อยากสัมผัสสัมพันธ์ อยากกิน
 อยากใช้ มันก็เป็นความอยากเหมือนกับฆราวาสเขา ที่นี้เราก็ดูบังคับไม่ให้มันอยาก
 ประเภทที่จะเสียพระเรา นี้เรียกว่ารักษาเข้าเป็นชั้น ๆ

ดูถ้าจะดูเพื่อความเสียพระ ไม่ยอมดู ฟังเพื่อความเสียพระให้ศีลต่างพร้อยธรรม
 ต่างพร้อยไม่ยอมดูไม่ยอมฟัง ไม่ยอมสัมผัสถูกต้อง ไม่ยอมดื่มยอกิน ไม่ยอมไปไม่
 ยอมทำ ฝืนมันตลอด นี้เรียกว่าเพื่อรักษาตัวให้เข้มงวดกวัดขันเข้าไป เพื่อจะให้เข้าลง

ช่องอันสำคัญทะลุปรุโปร่งถ่ายเดียว ตีกันเข้าไปอย่างนี้เป็นชั้นเป็นตอน ๆ นี่ละพระเรา เป็นอย่างนี้ มีศีลมีธรรมเข้มงวดกวัดขันเข้าไปโดยลำดับ

เอ้า นักเข้าไป ยิ่งผู้มีความมุ่งมั่นต่อมรรคผลนิพพานโดยถ่ายเดียวด้วยแล้ว ผู้ นั้นยิ่งหนักการระมัดระวังรักษาตัว ไม่มีอะไรที่จะหนักมากกว่าผู้ที่มุ่งมรรคผล นิพพานแล้วปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า ไม่ยอมให้กิเลสตัวใดเข้ามาแทรก เลย เมื่อไม่ยอมให้มันแทรกมันต้องแทรก กิเลสนะ ต้องต่อสู้กัน การต่อสู้กับกิเลส ความอยากความทะเยอทะยานอยากรู้อยากเห็น อยากเป็นอยากคิดในเรื่องนั้นเรื่องนั้น ตัดเข้าไป ๆ ต้องฝืนกัน มันต้องหนัก นักเข้าเป็นลำดับ เพราะกิเลสเป็นภัยอยู่รอบ ด้าน เราต้องบุกต้องเปิดต้องต่อสู้ตลอดเวลา

นี่ชหนักมากผู้บวชเพื่อมรรคผลนิพพานจริง ๆ นักมากจริง ๆ นักมากนั่นคือ ว่ากิเลสมันขัดมันขวางมาก ถ้าเราไม่ฝืนมันมันก็ไม่ค่อยเท่าไรนัก มันก็ดึงเราไปตาม ภาษาตามเพศของภราวาสของพระไปในชั้นนั้น ๆ พระก็อยู่ในชั้นนี้ พระผู้ต้องการ มรรคผลนิพพานแล้วมันยิ่งจุดใหญ่มันยิ่งสู้ใหญ่ ต้องได้สู้กับมันอย่างหนัก นี่ที่ว่าหนัก ๆ คือว่ากิเลสมันสู้เรา มันกลัวเราจะผ่านพ้นเงื้อมมือของมันไป มันหนักตรงนี้

ที่ว่าลำบาก ๆ มีแต่การต่อสู้กับกิเลสอันเป็นขวากเป็นหนามเป็นพินเป็นไฟทั้งนั้น ไม่ได้ต่อสู้ธรรม ธรรมท่านไม่มีอะไร กิเลสต่างหากที่เป็นข้าศึกที่กัดที่ขวางไม่ให้ทำ ความดี มีแต่กิเลสทั้งนั้น แต่เราไม่เห็นนั่นซี ที่นี้เวลาผ่านไป ๆ สิ่งเหล่านี้มันค่อยอ่อน ลง ๆ ยุบยอบลงไป ๆ เหยียบหัวมันไปเรื่อย ๆ ที่นี้สิ่งเหล่านี้ไม่มีพุงเลย เมื่อมีแต่ ธรรมแล้วธรรมนี้พุงเลย ไม่มีอะไรมากก็ตามขวาง เพราะกิเลสถูกเหยียบย่ำทำลายเผา แผลงไปโดยลำดับแล้ว ด้วยความเป็นนักต่อสู้กัน

อย่างที่เรานี้เราเคยปฏิบัติมาอย่างนั้น บางคนเขาไม่ยอมเชื่อ แต่เราก็เชื่อเรา แล้วเขาไม่เชื่อก็เป็นเรื่องของเขา เราก็อำนาจของเราอย่างนี้แล้ว ด้วยความเชื่อเราว่าได้ ทำอย่างนี้มาแล้ว ส่วนเขาจะเชื่อไม่เชื่อเป็นเรื่องของเขา เขาไม่ได้มีผลประโยชน์อะไรกับ เรา เราไม่ไปหวังผลประโยชน์อะไรจากเขา เราเอาจากเราต่างหาก นี่พูดถึงเรื่องว่าหนัก เราหนักจริง ๆ การสู้กิเลส

บรรดาลูกศิษย์ใกล้ชิดที่พูดกันเป็นกรณีพิเศษเราเปิดอกหมดเลย วิธีการต่อสู้ กับกิเลสหนักเบาอย่างน้อยเพียงไรเปิดอกหมด จนกระทั่งถึงที่สุดจุดหมายปลายทาง เผาศพกิเลสเรียบหมดก็ได้บอก เพราะผลแห่งการต่อสู้อย่างหนักอย่างหน่วงเอาชีวิต เข้าแลก ๆ ผลก็ปรากฏขึ้นเด่นขึ้นมา ๆ จนกระทั่งเผาศพกิเลสอย่างว่า เดือนอะไรที่ไป เทศน์ที่ไหนลืมเสีย พูดถึงเรื่องเผาศพกิเลส พอจบลงแล้วเขาก็ถาม การเผาศพกิเลส นั้น เผาอย่างไร

โอย การเผาศพกิเลสต้องเป็นนักภาวนาเป็นนักต่อสู้ นี่ตั้งแต่พุทโธก็ไม่เคยติดหัวใจ ไม่เคยเผากิเลสจะไปรู้เรื่องเผากิเลสได้ยังไง เราไปที่ไหนมองไปที่ไหนเห็นแต่กิเลสเผาคน เราร่วงไป เต็มบ้านเต็มเมืองมีแต่กิเลสเผาคน ไม่เห็นคนเผาศพกิเลส แล้วจะไปรู้เรื่องเผาศพกิเลสได้อย่างไรได้ยังไง เราก็ว่างั้น มันก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ เห็นแต่กิเลสเผาคน คนเผากิเลสเขาไม่เคยเห็น เพราะเขาไม่เคยเผากิเลส ไอ้เรามันเคยเผาเนี่ย กิเลสฟาดแหลกเหลวไปหมดไม่มีอะไรค้างในหัวใจ เราก็คือเป็นคนเผาเอง เรารู้เองเห็นเอง เราก็เอามาพูดได้เต็มปากของเรา

เมื่อเขาไม่รู้ไม่เห็นเขาก็ถาม ถามเราก็บอก บอก ที่อยู่อย่างนั้นมันไม่ได้ภาวนาท่านภาวนาท่านเผากิเลสท่านทำอย่างนั้น ๆ ไอ้เราไม่เคยภาวนา ตั้งแต่พุทโธไม่เคยติดใจเลย จะเอาอะไรมาเผาศพกิเลส มองไปที่ไหนก็เห็นแต่หลับครอก ๆ แครก ๆ กิเลสเผาคนทั้งเป็นเผาคนทั้งตายเต็มบ้านเต็มเมืองจะทำไป เราก็อ้างว่า นี่ตอบปัญหาเขา ถามมามันหากมีแหละ ปัญหาสำคัญมากนะ มันชอกแซก คือเทศน์ไปเรื่อย ๆ แต่ปัญหามันชอกแซก เพราะความรู้ความเห็นของคนมีในแง่ต่าง ๆ กัน เขาถามมาก็ตอบไปตามแง่ นั่นก็ได้ข้อคิดกระตุกใจ

อย่างที่เขาถามเผาศพกิเลสได้อย่างไร มันก็เป็นคติไม่ใช่หรือ ไส้ ก็ไม่ใช่ นักภาวนาท่านเผาศพกิเลสท่านเป็นนักภาวนาฆ่ากิเลสภายในใจ นี่เราไปที่ไหนแม้แต่พุทโธไม่เคยติดตัวเลย ไม่เคยฆ่ากิเลสแล้วจะไปรู้เรื่องกิเลสเผาศพกิเลสเผาได้อย่างไร ไปที่ไหนเห็นแต่กิเลสเผาคน แน่ะไปอย่างนั้นที่นี้ เต็มบ้านเต็มเมืองมีแต่กิเลสเผาคน ไม่มีใครมาเผากิเลสให้เห็นบ้างเลย นี่เผามันก็บอกว่าเผา เราเผามันก็บอกว่าเผา เราไม่สะทกสะท้าน เพราะเราเอาความจริงมาพูดนี่ เราไม่มีได้มีเสียกับคำพูดของเรานี้ว่าผิดไป ได้มาอย่างนั้นเสียไปอย่างนี้เราไม่มี เอาความจริงมาพูด ถึงไม่พูดมันก็จริงอยู่อย่างนั้นแล้ว

ที่ลพบุรีนี่ก็ตกบ้าย ๔ โมงถึงได้เทศน์ เราก็ไปด้วยความสงสาร ทั้งสงสารชาติบ้านเมือง ทั้งสงสารจิตใจคน ท่างเห็นธรรมเอามากทีเดียวนะ เราอยากจะพูดว่ามาก ไม่อยากพูดว่ามากธรรมดานะ ก็มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ เพราะฉะนั้นมันถึงร้อนทุกหย่อมหญ้า ไม่มีธรรมที่เป็นแบบเป็นฉบับพระระดับทุกซบข้าง ไม่มีกัน มีแต่เครื่องเสริมไฟ ๆ มองไปที่ไหนมีแต่เครื่องเสริมไฟ คนเสริมไฟเผาตัวเอง เพราะฉะนั้นจึงว่าไปที่ไหนเห็นแต่กิเลสเผาคน

เทศน์ที่พระราม ๙ ก็มีพระอยู่นั้น เพราะฉะนั้นจึงได้เทศน์เอนไปทางภาวนาเทศน์ทางด้านจิตตภาวนาให้พระท่านฟังบ้าง เพราะที่เทศน์นั้นมีในตำราเพียงเล็กน้อย แต่ที่ไม่มีนั้นมาก แต่เรามีแต่ความจริงนะ ไม่มีตำราแต่มีความจริง ตำราเขาจดจารึกออกมาจากความจริงที่ท่านรู้ท่านเห็นก็มีเพียงเล็กน้อย แต่ความจริงที่ไม่ได้จดในตำรา

ดึงออกมา ๆ เทคนิคเพื่อให้พระทั้งหลายได้คิดอ่านไตร่ตรองสนใจภาวนากันบ้าง ความหมายว่าอย่างนั้น พวกเราพวกหนอนแทะกระดาษ เรียนไปจำไปลูปคลำไป กิเลสกลืนไปเรื่อย ๆ

ว่าบาปมีก็ไม่เชื่อว่าบาปมีเสีย นั่นกิเลสกลืนเห็นไหมล่ะ บุญมีก็ไม่เชื่อว่าบุญมีเสีย กลืนไปเรื่อย ๆ นะ นรกมี สวรรค์มี มันก็กลืนไปเสียด้วยความไม่เชื่อว่ามี มันกลืนไปอย่างนั้น สวรรค์มีก็ขึ้น พรหมโลก นิพพานมี มันก็ไม่ให้เชื่อเสียมันกลืนไปหมด ไม่ว่า เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม เปรต สัตว์เดรัจฉานทั้งหลายมีตั้งพระพุทธเจ้าสอน กิเลสไม่ยอมเชื่อ มันลบไปหมดกลืนไปหมดเสีย

ทั้ง ๆ ที่เรียนจำได้แต่กิเลสไม่ยอม มันต้องเป็นกิเลสวันยังค่ำ เรียนบาปสงสัย บาป เรียนบุญสงสัยบุญ เรียนนรกสงสัยนรก เรียนสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน สงสัย สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เรียนพวกเปรตพวกผีพวกอะไร ๆ พวกกายทิพย์พวก ละเอียดลออกี่ประเภทที่มีในตำรา มันก็ไม่เชื่อเสียว่าสิ่งเหล่านี้มี ๆ นั่นละกิเลสมันลบล้าง เรียนไปที่ไหนก็ได้แต่ความจำหาความจริงไม่ได้ หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ ลูป ๆ คลำ ๆ จึงเรียกว่าหนอนแทะกระดาษ

ที่นี้ไม่ใช่หนอนแทะกระดาษเป็นยังไง เรียนไปแล้วเอาไปปฏิบัติ นั่นละที่จะเอาความจริงออกมาออกจากภาคปฏิบัติ ไม่ได้เอาออกมาจากความจำนะ ความจำเป็นแบบ แพลนแผนผัง ชี้แนวทางเข้าไปหาความจริง แล้วภาคปฏิบัติก็จับความจริงเข้าไปเหมือน ตามรอยโค หรือเหมือนเราสร้างบ้านสร้างเรือน แพลนบอกอย่างนั้น ๆ เอ้า สร้างตาม แพลน ๆ ตั้งแต่วางรกรากที่แรกก็ปรากฏแล้ว เป็นรกรากขึ้นมา ขึ้นฐานไหนเห็นชัดเจน ขึ้นมาเป็นลำดับ จนกระทั่งบ้านสำเร็จโดยสมบูรณ์แล้ว นั่นละท่านเรียกว่าปฏิบัติเต็มภูมิ เริ่มไปตั้งแต่ภาคปฏิบัติ ปฏิบัติคือความรู้ชัดเห็นชัดแห่งผลของมัน แห่งผลของการ บำเพ็ญ เห็นไปโดยลำดับลำดับ นั่นซิเรียกว่ารู้จริงเห็นจริงไม่ได้รู้จำ ความจำเป็นอันหนึ่ง ความจริงที่ประจักษ์กับหัวใจตัวเองจากการบำเพ็ญเป็นอย่างหนึ่ง รู้เป็นลำดับ

ไม่ว่าสมาธิเขียนไว้ในแบบก็มีแต่ตำรามิแต่ตัวหนังสือ สมาธิไม่อยู่ในแบบ ท่านสอนให้เข้ามาปฏิบัติตรงนี้ สมาธิอยู่ที่ใจหนา เราก็บำเพ็ญเข้ามา จิตสงบก็อยู่ที่ใจ จิต เป็นสมาธิอยู่ที่ใจ มันก็เห็นประจักษ์ในภาคปฏิบัติ จับมาเรื่อย ๆ รู้มาเรื่อย ๆ สมาธิ ปัญญา วิมุตติหลุดพ้น ก็ประจักษ์ที่ใจ ๆ จนกระทั่งหลุดพ้นแล้วเป็นบ้านอันสมบูรณ์ ตามแพลน นี่เป็นศาสนาอันสมบูรณ์ตามแพลนที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ประจักษ์อยู่ในนั้น นี่เรียกว่าความจริงหายสงสัยเป็นลำดับถ้าภาคปฏิบัติแล้ว

ถ้าภาคความจำเรียนถึงนิพพานก็เรียนเถอะ มันจะไปตั้งเวทีต่อสู้กับนิพพาน อย่างน้อยนิพพานมีหรือไม่มีหนา สุดท้ายก็ว่านิพพานไม่มี นั่นลบแล้ว นั่นละความจำไม่

ใช้ความจริง เป็นคำบอกเล่าเฉย ๆ เมื่อเราปฏิบัติเข้าไป ท่านปฏิบัติเพื่อให้เห็นความจริง เราปฏิบัติตามท่านก็เห็นความจริงละซี เพราะท่านรู้แล้วเห็นแล้วท่านมาสอนพวกเราไว้ เราปฏิบัติตามแนวทางที่สอนไว้เรียบร้อยแล้วมันก็เจอเข้าไปเป็นลำดับ ๆ สมมติไม่ต้องถามใครประจักษ์ที่ใจของเรา ชั้นใดก็ตามปรากฏที่นี่ เป็น สนฺทิฏฐิโก รู้เองเห็นเองเรื่อย จนกระทั่งวิมุตติหลุดพ้น อันนี้ไม่ต้องถามใคร ธรรมชาตินี้ไม่ต้องถามใคร เรียกว่ารู้จริงเห็นจริง

ความจริงกับความจำจริงต่างกัน ความจำปฏิบัติเพื่อความจริง เมื่อเห็นความจริงแล้วหายสงสัย ๆ ไปโดยลำดับ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลายท่านรู้ความจริงทั้งนั้น ท่านทรงพระไตรปิฎกใน พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านทรงพระไตรปิฎกใน พวกเราที่เรียนจดจำมานี้ทรงไว้ซึ่งพระไตรปิฎกนอก เต็มไปด้วยความลุ่มคล้ำหาความแน่นอนไม่ได้ หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ แต่ท่านผู้ทรงพระไตรปิฎกในเต็มสมบูรณ์ในใจท่านแล้ว นั่นต่างกันอย่างนั้นนะ จึงเรียกว่าพระไตรปิฎกใน พระไตรปิฎกนอก

พระไตรปิฎกในได้แก่ธรรมที่พระพุทธเจ้า พระอรหันต์บรรลุนิพพานทรงไว้ พระไตรปิฎกนอกก็ถอดออกมาจากท่านมาเขียนเป็นคำบอกเล่า เรียกพระไตรปิฎกนอก นี้ละพระไตรปิฎกใน พระไตรปิฎกนอก นอกจากนั้นเรายังแยกอีก พระไตรปิฎกตาบอด พระไตรปิฎกตาดี พระไตรปิฎกตาดีเป็นยังงี้ ก็ผู้รู้แจ้งแทงทะลุหมดแล้วทรงครองพระไตรปิฎกไว้ นั่นเรียกว่าสว่างกระจ่างแจ้งหมดเลย เรียกว่าพระไตรปิฎกตาดี ผู้ครองพระไตรปิฎกนอก ทั้ง ๆ ที่ครองพระไตรปิฎก จดจำได้ตามพระไตรปิฎกนั้นแหละ แต่หัวใจมืดบอดอยู่ด้วยกิเลสครอบงำ เรียกว่าพระไตรปิฎกตาบอด เอ้า คำนี้คิดว่าเราพูดผิด นี้ไม่มีในคัมภีร์เลยแต่มีในความจริง ถอดออกจากความจริงมาพูด จึงไม่สะทกสะท้าน

ไม่ว่าจะไปเทศน์สถานที่ใดเราพูดจริง ๆ ไปเทศน์ในสถานที่ใดเราไม่เคยมีคำว่ากลัว ไม่เคยมีคำว่ากลัว มีแต่ธรรมล้วน ๆ สอนไปตามแง่หนักเบาเล็กน้อยที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟังเท่านั้น ความกล้าความกลัวเราไม่เคยมี เขาชมเชยก็ไม่เห็นมีอะไร เขาตำหนิติฉินนินทาเราก็ไม่เห็นมีได้มีเสียอะไร เราเป็นเรา เขาเป็นเขา นั่นเพียงลมปากเราพอแล้วเอาส่วนเกินมาโปะเข้าทำไม อันนั้นเป็นส่วนเกินทั้งนั้น ความติฉินนินทากี่ส่วนเกิน ความสรรเสริญเยินยอกี่เป็นส่วนเกิน อันนี้เป็นความพอแล้ว จึงเรียกว่าพอ

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าแท้ ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานอยู่กับผู้ปฏิบัติ ผู้จะครองมรรคผลนิพพานคือผู้ปฏิบัติตามทางศาสดา ไม่เป็นอื่น ธรรมนี้เป็นสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกอย่างแล้วเพื่อมรรคผลนิพพาน ขอให้ปฏิบัติตามนั้นจะไม่ตลาดเคลื่อนกิเลสไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลาไม่มีสมัยฉันทใด ธรรมะก็ไม่มีสมัยฉันทนั้น คิดให้เป็นธรรม

เป็นขั้นบันได คิดให้เป็นกิเลสเป็นขั้นบันได ไม่มีอะไรใครอะไรล้ำสมัย มันล้าอยู่กับผู้ทำตัวให้ล้าเท่านั้นเอง ธรรมท่านไม่ล้ำ กิเลสไม่ล้ำ ล้ำสมัย

เรามันจวนจะตายแล้วนี่นา จึงต้องได้เปิดออกให้โลกได้เป็นข้อคิดบ้าง โลกชาวพุทธเรา ไม่อย่างนั้นก็จืด ๆ คล้ำ ๆ หาหลักฐานเกณฑ์ไม่ได้ตลอดไป นี่สำคัญมากนะ จะไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวเลยทั้ง ๆ ที่ศาสนาเป็นเนื้อเป็นหนังเต็มตัวเลย ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานคือศาสนาพุทธเรา แล้วก็ไม่ได้อะไรติดเนื้อติดตัว พระพุทธเจ้าสอนว่าอย่างไรมันให้กิเลสลบหมดเสีย ๆ ไม่ยอมเอาสารประโยชน์นั้นมาเป็นสมบัติของตัวเอง แต่ให้ฟันให้ไฟคือกิเลสเผาหัวใจ นี่ชิมันน่าวิตกมาก

เดี๋ยวนี้เป็นศาสนาของกิเลสแล้วนะ ไม่ใช่ศาสนาพุทธ พุทธก็รู้รู้เพื่อกิเลสไปเสีย มันก็เป็นศาสนากิเลสไปเสียเวลานี้ ไม่ใช่ศาสนาพุทธแล้วนะ แต่เวลามีคนถามดูซินะ ถู้อศาสนาอะไร ถู้อศาสนาพุทธ ถ้ามีลูกแฝดสองคนสามคนโผล่ออกมานี้ อาศัยปากแม่พูดคนเดียว คนนั้นก็พุทธ คนนี้ก็พุทธ ลูกสามคนนั้นออกพุทธหมดทั้ง ๆ ที่แม่ไม่เคยสนใจกับพุทธเลย เป็นอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้ มีแต่ศาสนาพุทธเต็มบ้านเต็มเมือง ลูกแฝดก็มีพุทธ มีทั้งแม่ทั้งลูก แต่ตัวพุทธจริง ๆ ไม่สนใจ นี่ชิม่าสลดสังเวชนะ ฟาดพุทธให้เต็มหัวใจแล้วจำหมดเลย ครอบโลกธาตุ พระพุทธเจ้าจำหมด พระอรหันต์ท่านจำ พอตัวทุกอย่างพอมหมด